מש א מיי' פי"ל מהל' פסוה" הלי"ט ופ"ג מהל' מעיל הלכה ט: ג ב מיי' פ"ג מהל' איסורי נא (ג מיי׳ פ״א מהל׳ פסוה הלכה לד ופ"ד מהל' ביאת

תורה אור השלם

סמקדש הל"ו:)

ו. והיה על מצח אהרן ונשא אַדֵּרן אֶת עֵוֹן הַקְּדְשִׁים אשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאַל לכָּל מצחו תמיד לרצון להם לפני ייָ: שמות כוו זו. 2. בּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא

שימה מקובצת

י. 16) וכי איזה עון הוא נושא. עי׳ תוס׳ זבחים [דף כג ע״ב ופסחים דף] טז ע״ב: כֹּ] עון פגול ה״ג א״ת עון פגול הרי נאמר לא ירצה אם עון נותר כתיב לא יחשב וה״פ תרי קראי כתיבי חד יחשב וח"ם הרי קראי כחיבי חד בפרשת צו את אהרן אם האכל אכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי (לא ירצה המקריב אותן לא יחשב לו פגול יהיה (המקריב אוהו לא ירצה) הייני קרא אויכא כדאיתא בזבחים קרא אויכא כדאיתא בזבחים לאכול ביום השלישי [זכתור: לאכול ביום השלישי [זכתור: מדבר] דאי באוכל בשלישי אחר שהוכשר יחזור ויפסול [בתמיהה] וכרת כתיב ביה . ואידך קרא בפרשת קדושים ואם האכל יאכל ביום השלישי ואם האכל יאכל ביום השלישי
פגול הוא לא ירצה והאי קרא
זוטא מוקי לה בזבחים [שם]
במחשב לאכול חוץ למקומו
באם אינו ענין וממעיט ליה
מכרת החם. ואם עון פגול פיי כלומר מחשבת נותר דהיינו חוץ . לזמנו הרי כבר נאמר לא יחשב בקרא אריכא: ג) הא אינו נושא , כר׳ ושהותר מכללו בצבורו כר (שהותר מכללו בצבוד]
דרישין (בובחים) כמועדו
אפי בטומאה ואיית מאי פריך
מפיגול ונותר והרי לא הותר
מכללו בנותר הגון שלן בראשו
מללו בנותר כגון שלן בראשו
של מובח דתו לא שייך ביה
פולל לינה ופיגול דתוץ (לומנו)
הותר מלאל מיצין ביא ביא שיין בייה
הול מוציונו אעייג דלא שיין בייה
הול מלינה ופיגול דתוץ (לומנו) זותר מכללו מ"מ גמרינן לה עון עון מחוץ לזמנו. ועוד י״ל דהותר מכללו דפיגול ונותר הותר מכללו במנחת כהנים כו׳ הותה מכללו במנחת כהנים כוי כדתנן במס' מעילה [דף יע"א] דאין חייבין עליהן משום פיגול (ונותר וטמא) דגמרינן משלמים שיש להן מתריין והני לית להו מתיר אחר: !! שהותה מכללו בכמה. ע" תוס' זבחים דף טז ע"ב: !! כ' לא לדגין יהיה לכם. חימה אמאי לא פריר צואינא עו חימה אמאי לא פריר צואינא עו חימה אמאי לא פריר צואינא עו תימה אמאי לא פריך ואימא עון אונן כו׳ ולשינויי דרב אשי ניחז . ועוד אמר מורי דמשום הכי לא פריך מאונן משום דגלי קרא י מחלל עבודה כדמוכח בזבו דמחלל עבודה כדמוכה בובחים בפרק שני [דף טז ע"א] וא"א" א"כ משמאל לא הוי ליה למיפרך דהא גלי ביה קרא דמחלל עבודה ושמא דפריך משמאל דנהי דבשר פסול מ"מ מרצי ליה ציץ לענין דלכפריה ביה בעלים כדאמרי בפ"ב ביה בעלים כדאמרי בפ"ב דורמים ודה ני עימון דזבחים [דף כו ע"ב] גבי ניתנין . למעלה שנתנן למטה כו׳ דבשר פסול ובעלים מתכפרים. ותימה דבאונן נמי נימא הכי: ו) גמ׳. מה״ד ונשא אהרן אציץ קאי הס״ד ומשא דה: ו) תיבת מקרא להר"ם דהכי לא דריש בזבחים אלא מפיק חוץ לזמנו מביום השלישי וחוץ למקומו מפיק . מפיגול יהיה ולא ירצה לדרשה

קיימא שניה שניה נמי הא מיתקנא ראשונה ומשני פנים חדשות באו (ב) והשתא אימת אתא ליה אי קודם שנפסקה ראשונה אם כן כמו שטיהר מן המדרם יטהר ממגע הי דהא שבע ליה טומאה שי ויש לומר דכשתיקן אחן ראשונה חל על אחן מגע ומדרס בבת אחת ובבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה

כדמסקינן ומגו דחייל מגע אאחן חייל נמי אכוליה סנדל כיון דהכל כלי א׳ והר״ש מפרש דלא שייך שבע ליה טומאה בטומאה הבאה מעלמו כגון ההיא דסנדל ודחישב עליו ואחר כך חתכו (ג) ומדרס מגע דת"ק דר' יוסי דבחה מעלמו שנוגע בעלמו חבל סדינים המקופלים טמא על מה שנגע י בחבירו: בשני סדינים המקופלים בו'. בשניתלה למעלה (ד) מזה ויש אויר קלת ביניהם איירי דאי בזה על גב זה ממש אי כשישב הכביד עליהם שניהם בבת אחת א"כ עליון ליטמא מגע כמו תחתון ואם הכביד על העליון מחילה א"כ כי קודם למחתון מגע למדרם כשנגע בעליוו וטומאת מדרס לא מטמא תחתון עד שיכביד עליו אבל כשיש אויר ביניהם כי אתי זב ויתיב בעליון מיד כשנוגע עליון בתחתון אתי לתחתון מדרם ומגע בבת אחת ולעליון קדם לה מדרם למגע וא״ת אמאי אינטריך לשנויי שיש חילוק בין בת אחת לוה אחר זה לימא דקא מיירי במקופלים זה על גב זה דקדם התחתון מגע למדרם ושמא קסבר דמכביד על שניהם בבת אחת ועוד א"כ מאי מודה היינו שאם נגע בהם הזב דאוקימנא מקמי מדרם וא"ת ותיקשי ליה לאביי היא גופא מאי שנא תחתון מעליון שאין אביי

מתני' נממא אהקומץ והקריבו הציץ מרצה יצא והקריבו אין הציץ מרצה שהציץ מרצה על הממא ואינו מרצה על היוצא: גמ' יחנו וכי ונשא אהרן את עון הקדשים 1 וכי איזה עון הוא נושא אם תאמר יו עון פיגול הרי כבר נאמר לא יחשב א"ת עון נותר הרי כבר נאמר לא ירצה יו הא אינו נושא אלא עון מומאה שהותרה מכללה בציבור מתקיף לה רבי זירא אימא עון יוצא יו שהותר מכללו בבמה אמר ליה אביי אמר קרא ילרצון להם לפני ה' עון דלפני ה' אין עון דיוצא לא מתקיף לה רבי אילעא אימא עון שמאל שהותר מכללו ביום הכפורים אמר ליה אביי אמר קרא עון עון שהיה בו ודחיתיו לאפוקי יוה"כ דהכשירו בשמאל הוא רב אשי אמר עון הקדשים ולא עון המקדישין אמר ליה רב סימא בריה דרב אידי לרב אשי ואמרי לה רב סימא בריה דרב אשי לרב אשי ואימא עון בעל מום שהותר מכללו בעופות דאמר מר יסתמות וזכרות בבהמה ואין יתמות וזכרות בעופות אמר ליה עליך אמר קרא לא ירצה יו יכי לא לרצון יהיה לכם: תנו רבנן בידם שנממא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה במה דברים אמורים ביחיד אבל בציבור בין בשוגג בין במזיד

שוגג ביחיד אבא בבינו ב, בביב ב, בר הורצה קובעובד כוכבים בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין בר לא מחלק בבת אחת וא"כ עליון נמי ליטמא מדרס ומגע דהא קנגע בתחתון וי"ל דיודע היה אביי שיש חילוק אלא לרבא הוה מקשה משום דאית ליה שבע טומאה אפיי היכי דמהני מגעו לטמא החלי עשרון אחר דא"כ אפילו בבת אחת נמי נימא שבע ליה טומאה ולא ליחול עליה טומאת מגע אי נמי משווה בת אחם לום אחר זה דלעיל דהוי קלה על קלה: ונשא אחרן את עון הקדשים בו'. פי' הקונטרס בפ"ק דפסחים (דף מו:) יב גרסינן אם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירלה ופי׳ דהכי איתא בפ"ב דובחים (דף כח:) דאיסורא רבה חוץ לומנו שהוא בכרת מקרא רבה ופרשה רבה בפרשת לו ואיסורא זוטא דחוץ למקומו דליכא כרת מקרא זוטא ופרשה זוטא בפרשת קדושים והביא ראיה דהכי איתא בת"כ ור"ת גריס איפכא בפיגול לא יחשב ובנותר לא ירצה משום דמסקינן בפ"ב דובחים 🖟 ותרוייהו מקרא אריכא נפקי דכתב ביה לא ירצה ולא יחשב ומה יגן שמכר פיגול קודם לנותר אע"ג דבמקרא כתיב ברישא חוץ לומנו משום דלשון פיגול כתב במקרא בהדיא: 🗷 עון גותר בו'. לאו נותר ממש קאמר כדאמר בזבחים מי לאחר שהוכשר יחזור ויפסל אלא מחשבת נותר דהיינו מסשב לאוכלו חוץ לומנו: הא אינו נושא אלא עון שושאה שהותרה שכללה בציבור. וא"מ יד! סיפוק ליה דלא משכחם לה מידי דממוקם ביה קרא אלא בטומאה ואומר ר"מ משום דכתיב לרצון להם משמע דבר שהוא לרצון במקום אחר ולהכי דחיק לאשכוחי הותר מכללו בכל הני דפריך וא״ת ונותר ופיגול היכן הותרו מכללן דאיצטריך ליה לא ירצה ולא יחשב ואומר ר״ת דפיגול הותר מכללו בבמה דלא שייך שם מחשבת חוץ למקומו ונותר כדי נסבה ואגב פיגול נקט נותר הואיל ואשכח ביה קרא אע״ג דלא זריך אי נמי הותר מכללו בראשו של מובח דאיכא למ״ד אין לינה מועלת 🗘 שם בריש חמיד נשחט (פסחים דף נט.) ובפרק המוצח מקדש (זכחים דף פו:) ומיהו פלוגחא דאמוראי היא וקשיא למ״ד לינה מועלם שם ביו בראשו מהך ברייתא ונראה דנותר יש ללמדו עון עון ס׳ מריצוי ליך ופיגול נמי מצי למילף הכי ועוד יש לפרש דנותר ביו חיבין עליו משום פיגול כחנקת כהנים ומנחת כהן משיח וקומץ וכל דבר שחין לו מתירין דחין חייבין עליו משום פיגול כדתנן בזבחים בפרק בית שתאי (דף מג.) ואפי׳ פסולא נמי נראה דליכא כדאמרינן בסוף פ״ק דובחים (דף יד.) מודה רבי שמעון בהולכת חטאות הפנימיות ופריך והאמר רבי "ו ש" (ישמעאל) כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול ושני מודה ר"ש לפסול מקל וחומר ומה שלא ^{יהן} לשמן הכשר בשלמים פסול בחטאת חוץ לומנו הפסול בשלמים אינו דין שפסול בחטאת משמע דאי לאו קל וחומר הוה אמינא דאפי׳ פסולא ליכא א״כ במנחת כהנים ומנחת יסכים דליכא קל וחומר דלא איפסלי שלא לשמן ליכא פסול כלל אלמא אשכחן נותר דהותר מכללו לגמרי: איבא עון יוצא בו'יש' מעון דורות שהותר מכללו בבמה הוה מצי לחקשויי ולשנויי ב' כגון מעון יולא: ואימא עון שמאל שהותר מכללו ביוה"ב. הא דלא קאמר בהולכת אברים לכגש כדאמר בסוף פ"ק דובחים (דף יד) 🌣 הרגל של ימין בשמאלו משום דאין זו עבודה המעכבת כפרה ומהאי טעמא נמי לא פריך מעון לילה שהוחר לאיברים ופדרים:

ברצון

עון קרשים ולא עון המקדישים. מימה הא למ"ד טומאה דחויה היא בלבור ובעיא לין לרלויי דאמרינן בפ"ק דיומא (דף ז:) דמרלה על הכהנים העושים בטומאה ולעיל בהקומץ זוטא ⁶ פירשתי: ואימא עון בעד מום שהותר מכדדו בעופות. וא"ת ואמאי לא פריך מעון טריפה שהותר במליקה דהא חשיב הותר מכללו בפרק קמא (נעיל דף 1.) דאמר טריפה שהותרה מכללה מאי היא אילימא בעולם העוף כו׳ ובטריפה לא כתיב לא ירצה ולאביי דמשני עון שהיה בו ודחיתיו ניחא דלאפוקי טריפת מליקה שהוכשרה בכך אבל לרב אשי קשיא ויש לומר דאמרינן עון קדשים ולא עון חולין לאפוקי טריפות דשייך בחולין וא"מ P באן עון אונן שהוחר מכללו אצל כהן גדול ולרב אשי דמשני לעיל עון קדשים ולא עון מקדישין ניחא אלא לאביי קשיא ושמא בבן אים להו דהדדי וא"מ ואימא עון דמחוסר זמן כגון חוך ח' שהוחר מכללו בעופות כדאמר בפ"ק דחולין (דף כב:) דבני יונה כשירין משיעלעו דם ויש לומר דכתיב ביה לא ירלה דהא בנ] מיום השמיני והלאה ירלה כתיב הא קודם לא ירלה ומיהו קשה מעון אותו ואת בנו דהותר מכללו בעופות ולפי מה שפי' עון קדשים ולא עון חולין ניחא ועוד אמרינן בפ' אותו ואת בנו (שם דף פ:) דכל הפסולין שבשור ושה הרי הם בלא ירלה: אבל בצבור בין בשוגג בין במויד הורצה. מימה דבהאשה רבה צמי (שם דף פו) זכל הפסופן שנשור ועם היל הם כלו ילום. בבנו בן בשוב בן בשור ווו בוג עילם זכם היה ליק (יבמים דף 3.) מיימי רשא דהך ברייתא ודייק עלה והא הכא ברן דרלויי מרלי לין דמניא על מה הלין מרלה כו' והשתא מסיפא גופא הוה ליה לאחויי כדקתני בסיפא הכא דצלבור בין בשוגג בין במזיד הורלה ומשמע הוא הדין יחיד אי לא משום דביחיד קוסינן מזיד ויש לומר דאי מסיפא הוה אמינא דטעמא לא משום לין אלא משום דטומאה הוחרה בלבור אף על גב דלשון הורלה משמע ליץ: בשוננ

ם הכד ולשתק, ליתוך שלון מקפיד על מתנות חולרות שלול על לנו עדושין בדי, בכמסה שלו לוא יחשב שלא יערב בו מחשבות אחרות. ע"כ תריח: יון וא״ת למה לי האי שעפא חיפוץ: עון חיבת בראש ומחק: און חיבת בראש ומחק: און חיבת בראש ומחק: און חיבת בראשים קלים הוצללים כעון דולים כעון דוקין שבעין לול מומין גדוליס כעון דוקין שבעין לעקור לבל מנוס ומומר בכבה לונים וב. במויד בכבה ויידי לבי השם מרצה כמו כן בעינן שיש לו ריצוי לפני השם אלא בכבה. תויח: פן נושנים לא מרני לה כי ויסי ב"ס ממטן לתקור לבל מן בשלום המול בבבה וידיה בי לועד למוכה לולל לעוכה לולל לעוכה

מתנר' הלין מרלה. והמנחה כשירה והשירים נאכלין: גמ' ין הא אינו נושא אלא עון עומאה. הואיל ויש בה לד קל: שהוחרה מכללה בלבור. דכתיב בתמיד (במדבר כח) במועדו אפילו בטומאה: מכללו בבמה. מכללו שנאסר יולא במשכן הותר בבמות נוב וגבעון

דאין שם קלעים. ויולא דנאסר במשכן מפרש בכילד לולין (פסחים דף פב.) ז] ומקראוף) מדוע לא אכלתם את חו והחטחתו במהום ההדש: ואימא עוו שמאל. דלכתחילה בעינן ימין כדאמרינן בפרה ראשון ולעיל דף ין כ"מ שנאמר אנבע כו': ביום הכפורים, נטל את המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו: אמר קרא עון. ונשא אהרן את עון משמע שיש בו עון לכתחילה בכל מקום ודחיתי לעון בלבור מפני כבוד לבור ביחיד הליץ מרלה: **לאפוקי** שמאל. דאין בה שום עון דהכי הוא הכשר מצומו: רב אשי אמר. לא מצית אמרת ליך מרלה על עון שמאל: דאמר קרא עון הקדשים ולא בו מקדישים. עון התלוי בכהנים שחייבין לעבוד ולקדש קומץ בימין ועבדו בשמאל אינו נושה: לה ירלה. בשור ושה שרוע והלוט וגו' (ויקרא כב): לא לרלון. כל אשר בו מום לא תקריבו וכו' (א): והאי שוגג ומזיד מפרש לקמןי) אהייא קאי אי אזריקה אי ין אטמא: ובעובד כוכבים. עובד כוכבים ששילח קרבנו ונטמא הדם דאמרינן בפרק אלו מנחות (לקמן דף עג:) איש איש מבית ישראל אשר יקריב קרבנוי) מה ת"ל יא] (קרבנו) איש איש לרבות את העובדי כוכבים שנודרין נדרים ונדבות כישראל:

מה. גיטין נד., ד) זכחים טו : מה :, **ה)** [ויקרא י], 1) [סוע"ב], 1) [ויקרא כב], **מ**) אלא ע"כ אחר ו) ווְיִקְילָ פֹבְ, ח) אלא שיר אחר שיטלה הראשונה וותקוף בא לו מנע חדרס הא שבע כור. צ"יק, ט) פיין משנה למלך הלנח שאר אבים הטומאה פיייב הלכהי דייה ידע.) הפרכיו ובשימלה למעלה מה וידע.) הפרכיו ובשימלה למעלה מה וידע.) הדרים. צ"יק, ידע קאר בייל, ווחתון מגע למדרס דמנע מון בא בייל, ווידע. או אביר מון בענו. צ"יק, () המרושהו צ"יק, ט) דף בעו., () ברשו של מוצה ט) דף בעו., () ברשו של מוצה בט. צ"ית, ט) בלישו של מוצה שם ב. צ"ית, ט) בלישו של מוצה שם. נ״ק, כ) מנין, ע) שמעון, פ) ובפרח שני דובחים כד:ז. ל) [דף טו. ד"ה והכא], ק) ואימא,

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה לא לרצון וכו' מקריבו כו' הס"ד ואח"כ מ"ה בשוגג כו' האי שוגג וכו' אי אנטמא הס"ל: (3) תום' ל"ה (כדף הקודם) כי נגע וכו' מדשות כאו לכאן והשתא: (ג) בא"ד ולח"כ הותכו ומגע מדרס דת"ק דר' יוסי וכו' טמל בשביל מה שנגע נחבירו: (ד) ד"ה בשני וכו' למעלה זה מזה:

מוסף רש"י

ונשא אהרן. כלין כתיכ (זבחים כג., פסחים מז:). את עון הקדשים. פסול הקרכן (תבחים כב, פפחים מה), את הכיר רוכה, וליט מכפר כל עון הקדשים. פפול הקרכ כל עון הקדשים. פפול הקרכ כל הסיר רוכה, וליט מכפר כל נפסדים מה), איזה עון הוא הקדשים מהי למון הכהטים מה), איזה עון הוא הקשם להי מכשיר הוא לחים פפול הוא מכשיר הלים בל ניווא זה. אם האבר עון שיהא הכיר ומאה לא הבר עון ביר הרי בבר נאבר לא היב והוא ביר עון בותר הרי בבר נאבר לא היב מות חלם עו פינול הי בעית ממש, ולא יתק מול מכן להעון להי בעית בתוחם להי עון פינול הים בער מחל וכרי ככר מחל וכרי ככר נאמר לא השון פינול היא בעיר והוא בעון השתם חוץ פינול והוא היי בבר שב משם בל והי במותם כהיו מחשם עון פינול והיא היי בבר שבעו להוא ביי בכר נאמר לא ידשה שומש משל והי מהשכם חון לתוחון שקלים שון פינול היא בעיר הוא להו להי בלה וותוקתיון שהשם מהיו האול להל ביים השלים להו וותוקתיון שהלה להל ביים השלים להו להו להל הו ותוקתיון שהלה הו החלים עון מינול והוא להל ביים השלים להו וותוקתיון בעול הוא להל ביים השלים להו ותוקתיון בעול הוא להל ביים השלים להו את המכם כון להול להל ביים השלים להו את המכם כון להומו להל הו ותוקתיון בעול הוא לה ביים בעול הוא לה את היים ביים בל היים בל היים בעול הוא לה את היים בל היים בל היים בל היים בל היים בעול הוא להיים ברים בל היים בל היי בפרשת לו את אהרן ואתרינן בזבחים ובתורת כהנים בתחשב לאכול שלא בזמנו ביום השלישי הכתוב מדבר וכתיב לא יחשב לו אלמא לים ליה מהנמא ופחחים הא אינו נושא. כלומו מוזה, הוא אינני גושאה. כלותה הרי מליטו שאינט וטשא אלא עון הטוומאה ויש טעם לדכר על טומאה הואל ומציט וה יחכו אחרה הואל ומציט וה היחכר אחרה הילבן יחיד של הוחכה אלא יצא הלין וירלה בידעבר הבחים בנה, אלא עון טומאות. לליות על הדס ועל שול שהרי הואליות על הדס ועל החלב שחרבו בטומאה ושמוח שהותרה מכללה כח לח), שהותרה מכללה בציבור דלחית מפני קרבן זכור דלחיב במועדו ואפילו בצבת ואפילו בטומאס וכיון דהיקלתה אללה לכך היקלתה אף ביחיד שלא הותרה אללו לכתחלה בלא צין ירצה הצין עליה ופסחים מה), איז תבמות עליה (פסחים מה). אין תמות וזכרות בעופות. האי קרא דרים הנאמר בכל הקרבנות (ויקרא כב) אים מבים